

Впустнали се момчетата да заематъ съседнитъ по-голѣми височини, като взели съ себе си и недопеченитъ агнета.

Потерата открила огънь. Загърмѣли и нашитѣ. Орли зацепили въздуха, овчарскитѣ кучета залаяли, овцетѣ и козитѣ се подплашили, овчаритѣ се разбѣгали, планината екнала. Нашата дружина продължавала да гърми и да отстъпва, като опразнила съвършено поляната и поела нагоре къмъ хубавото езеро Лѣсковецъ.

Турцитѣ останали назадъ, а на нашитѣ се сторило, че ги отблъснали и се спрѣли. Тѣ наново наклали огънь и почнали пакъ да пекатъ агнетата. Но ето че агнетата не се били още стоплили, и турцитѣ се появили наново съ по-голѣми сили и почнали да гърмятъ. Боятъ пакъ почналъ. Този пжтъ агнетата останали на огъня. Дружината бързо се изкачила на върха *Вола*, който е единъ отъ високитѣ върхове на планината тукъ. Той има форма на вѣнецъ, откъмъ западъ окиченъ съ стрѣмни скали, а откъмъ изтокъ легагъ и гористъ. Западно отъ върха има равнина, дълга около 800—900 м. Тя се огражда отъ други два високи върха, които приличатъ на стара крепостъ. Равнината е като грѣбнакъ между Вола и другитѣ върхове.

Дружината бързо се прѣснала и покатерила по околнитѣ скали, и всѣки заелъ позиция. Ботевъ билъ останалъ подъ една скала да наблюдава движението на неприятелитѣ. Турцитѣ го обградили и налитали да го съсѣкатъ, а той се бранилъ, като стрелялъ срещу тѣхъ съ револвера си. Отгоре момчетата му викнали, да не мърда отъ мѣстото си, и бързо се спустнали, разгонили турцитѣ и го освободили.

Турцитѣ оградили скалитѣ, гдето се сврѣла четата, отъ три страни: отъ западъ, северъ и отъ югъ. Ботевъ застаналъ въ срѣдата и отъ тамъ командувалъ, а Войновски събралъ момчета, които имали най-добри пушки, и излѣзълъ напредъ, отгдето не позволилъ на турцитѣ да се приближатъ до четата.

Сражението траяло презъ цѣлия день. Деньтъ билъ единъ отъ най-хубавитѣ. Макаръ и на върхъ планината, жегата отъ недопеченитѣ скали била нетърпима, а вода нѣмало. Жаждата ги измъчвала страшно.

Турцитѣ сега били два пжти повече, отколкото на Милинъ-камъкъ. Тѣ нападали въ гжсти маси, ала все бивали отблъснати, безъ да могатъ да засегнатъ нашитѣ момчета, които били скрити задъ голѣмитѣ камъни.

По едно време едно отдѣление черкези искало да обиколи скалитѣ, гдето били нашитѣ, но Войновски ги нападналъ съ 40 души момчета и ги прогонилъ. Но той билъ притиснатъ отъ войската, и се принудилъ да отстъпи съ своитѣ момчета на срещнитѣ склонове. Следъ това вече той не можалъ да се върне на старото си мѣсто. Така той останалъ отдѣленъ отъ дружината.

Мръкнало. Отъ нашитѣ този день не падналъ нито единъ четникъ, дори не билъ нараненъ нѣкой. Турцитѣ, които били по-